

2. Сирота Н. А., Ялтонский В. М. Профилактика наркомании и алкоголизма. М. : Академия, 2003. 176 с.

3. Василевич В. Конвенційний механізм протидії транснаціональному незаконному обігу наркотиків. *Підприємництво, господарство і право*. 2004. № 11. С. 148–152.

4. Рохлина М. Л. Лекарственная терапия наркоманий. *Лечащий врач*. 2003. № 3. С. 145–147.

Одержано 30.04.2020

УДК 343.1

Антон Дмитрович Антіпов,
*курсант Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*
Науковий керівник:

Олена Анатоліївна Солдатенко,
*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінального процесу
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРИНЦИПУ ЗАКОННОСТІ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ

Принципи (засади) кримінального провадження - це початкові, фундаментальні вимоги, що визначають побудову всіх стадій, форм та інститутів кримінального провадження та забезпечують реалізацію його мети [2, с.86]. Принципи – це вимоги, які спрямовують кримінально-процесуальну діяльність на досягнення завдань, поставлених перед кримінальним судочинством.

Під принципом законності розуміється неухильне виконання вимог законодавчих приписів усіма без винятку державними органами, посадовими особами, підприємствами, установами, організаціями і громадянами в усіх сферах суспільної і державної діяльності.

Слід підкреслити, що законність сама по собі є одним із основних принципів державного регулювання та кримінального процесу, є важливим інструментом, який відображає сучасні тенденції розвитку та функціонування держави, визначає пріоритетні напрями державної політики у сфері кримінального судочинства і

служує головним орієнтиром для реформування існуючого кримінального процесуального законодавства. За визначенням П.М. Рабіновича, законність – це режим (стан) відповідності суспільних відносин законам і підзаконним нормативноправовим актам держави, який утворюється внаслідок їх неухильного здійснення всіма суб'єктами права [3 с.139].

Важливість цієї проблеми обумовлюється тим, що поняття законності нерозривно пов'язане з такими інститутами і сторонами державно-правового життя суспільства, як функції держави, правотворчість, форми реалізації права, демократії, права, свободи та обов'язку особистості [4, с.11].

Реалізація засад кримінального провадження на усіх його стадіях забезпечує можливість подолання прогалин кримінального процесуального права відповідно до ч. 6 ст. 9 КПК України, усунення виявлених суперечностей, зокрема кримінальної процесуальної норми засадам кримінального провадження, коли виникає необхідність у прямому безпосередньому застосуванні таких засад. Принцип законності дістає вияв у встановленні єдиного порядку кримінального провадження й неухильному дотриманні процесуальної форми та передбаченої процедури, забезпеченні застосування закону. На підтвердження даної позиції, вважаємо, є сенс розглянути, що відповідно до п. 1 ч. 3 ст. 129 Конституції України основною засадою судочинства є законність.

Діяльністю прокурори є забезпечення реалізації принципу законності під час розслідування кримінальних правопорушень має вирішальне значення. Це означає, що законність є дуже важливим принципом, який очолює всю систему принципів кримінального провадження, визначених ст. 7 КПК України, а сама проблема забезпечення законності у досудовому розслідуванні належить до категорії надзвичайно актуальних і чекає своїх дослідників.

Зазначено, що прокуратура України, поряд з іншими органами державної влади, покликана не тільки дотримуватися вимог законності, але й контролювати в межах своїх повноважень її реалізацію у державі в цілому. В діяльності прокуратури України гарантування законності посідає одне з найважливіших місць, поряд із захистом прав людини.

Законність слід розуміти, перш за все, як дотримання Конституції України, законодавства України та заснованих на ньому

інших нормативно-правових актів громадянами, організаціями, органами державної влади, органами місцевого самоврядування, посадовими особами.

Існування певних розбіжностей у законодавчих актах України щодо реалізації законності у кримінальному процесі є результатом недосконалості законодавства у сфері кримінального процесу, що потребує, перш за все, часового корегування.

Список бібліографічних посилань

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 30.03.2020).

2. Химичева О. В. Концептуальные основы процессуального контроля и надзора на досудебных стадиях уголовного судопроизводства. М. : ЮНИТИ – ДАНА ; Закон и право, 2004. 287 с.

3. Рабінович П. М. Основи загальної теорії права та держави : навч. посіб. Вид. 9-е, зі змін. Львів : Край, 2007. 192 с.

4. Законність: теоретико-правові проблеми дослідження та впровадження / ред. О. В. Зайчук, С. В. Бобровик. Київ : Юстиніан, 2004. 216 с.

Одержано 10.04.2020

УДК 343.14

Раїса Михайлівна Балац,

*ад'юнкт Харківського національного
університету внутрішніх справ*

ЧИ ПОТРЕБУЄ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ЗАПОБІЖНА ДІЯЛЬНІСТЬ СЛІДЧОГО У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ?

Сучасний стан злочинності в Україні та ті негативні тенденції, що склались в сучасних умовах, зокрема, зростання кількості кримінальних правопорушень проти особи, права власності та громадського порядку, зумовлює необхідність проведення наукових і практичних пошуків протидії зазначеним суспільно небезпечним явищам у тому числі щодо форм, методів і засобів запобігання вчиненню усіх видів кримінальних правопорушень. Слід зазначити, що в умовах проведення сучасної правової реформи в Україні, а також суттєвого підвищення рівня злочинності останніми роками гостро постає питання щодо доцільності впровадження в чинне